

ограничены, процентные ставки за кредит достаточно высоки, имеют место инфляционные процессы и т.д.

Лизинг как источник финансирования инновационной деятельности способствует устранению ряда факторов, препятствующих ее росту: недостатка финансовой поддержки со стороны государства, длительных сроков окупаемости, неразвитости рынка технологий, неопределенности сроков инновационного проекта.

Государство регулирует лизинговую инновационную деятельность несколькими способами:

- гражданско-правовыми (законы, правовые акты),
- экономическими (налогообложениями, страхованиями и т.д.),
- административным (контроль государства).

Рассматривая лизинг не как механизм развития инновационной деятельности предприятия, а как самостоятельный его элемент, следует отметить, что он сам в большинстве зависит от основных компонентов инновационной деятельности – инвестиций и времени. Более того, лизинговая деятельность в новом ее качестве во многом определяется инновационной лизинговой инфраструктурой, представляющей собой сферу приложения лизинга и включающей в себя рынок новшеств (новаций), рынок капитала (инвестиций) и рынок чистой конкуренции нововведений (инноваций). Таким образом, инновационная сфера лизинга представляет собой систему взаимодействия инноваторов, инвесторов, а также товаропроизводителей и развитой инвестиционно-лизинговой инфраструктуры.

В заключение следует отметить, что применение схем лизинга в развитии инновационной деятельности экономики имеет большое значение, поскольку лизинг является действительно эффективным инструментом в стимулировании финансово-экономических отношений и позволяет решить недостатки инновационной деятельности экономики.

Список используемых источников:

1. Инновационная экономика [Электронный ресурс]. — Режим доступа: URL: https://ru.wikipedia.org/wiki/Инновационная_экономика (дата обращения: 08.04.2018).
2. Миндели Л. Э. Инновации в России / Л. Э. Миндели // Аналит.-стат. сб. – М.: Наука. – 2006. – С. 254.
3. Плужникова Е.С. Повышение роли лизинга в финансировании инновационной деятельности: теоретический аспект. / Е. С. Плужникова // Ростов-на-Дону. – TerraEconomicus. – 2012. – С. 22.

Росоха Володимир

д. е. н., професор кафедри маркетингу та управління бізнесом
Національний університет «Києво-Могилянська академія»
м. Київ, Україна

МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ МАРКЕТИНГУ НА ЗАСАДАХ КОМПЕТЕНТНІСНОГО ПІДХОДУ

У сучасному світі вимоги до фахівця визначаються у форматі компетентностей, або вимог до того, щоб він був компетентним. У перекладі з латинської “*competentia*” означає коло питань, щодо яких індивід добре обізнаний, пізнав їх і має досвід. Отже *компетентність* – це поінформованість, обізнаність авторитетність, а *компетенція* – належність, знання і досвід особи, які вона може використовувати у практичній діяльності. Компетентності формуються у процесі навчання, під впливом родини, друзів, роботи, політики, релігії, культури тощо і є результатом набуття компетенцій.

У загальних положеннях Закону України “Про освіту” *компетентність* визначається як “динамічна комбінація знань, умінь, навичок, способів мислення, поглядів, цінностей,

інших особистих якостей, що визначає здатність особи успішно соціалізуватися, провадити професійну та/або подальшу навчальну діяльність” [1]. Поняття компетентності охоплює не лише когнітивний і операціонально-технологічний складники, а також і мотиваційний, етичний, соціальний та поведінковий. Воно містить результати навчання (знання й уміння) й систему ціннісних орієнтацій.

Освіта як процес і результат знання й інформованості, формування уміння розв’язувати виникаючі проблеми, ціннісного ставлення до навколишнього світу, готовності реалізувати здобуті знання в різних ситуаціях спирається на компетентнісний підхід, реалізація якого залежить від загальної освітньо-культурної ситуації, у якій живе і розвивається людина [2, с. 20].

Компетентнісний підхід дає змогу перейти вищій професійній освіті від орієнтації на відтворення знань, до використання і організації знання, орієнтувати людську діяльність на безкінечну різноманітність професійних і життєвих ситуацій індивіда. Отже він характеризується системністю і міждисциплінарністю, особистісним і діяльнісним аспектами, має практичну, прагматичну і гуманістичну направленість.

Сукупність якісних зрушень, серед яких перехід від засвоєння інформації до формування якостей, необхідних для творчої діяльності та постійного засвоєння нової інформації набуває ознаки революції в освіті, основним орієнтиром якої стає формування творчої особистості, що здатна саморозвиватися. На цій основі у США виник термін “компетентнісна освіта”.

Складні узагальнені способи діяльності, що їх опановує особа під час навчання, і компетентність як результат набуття компетенцій актуалізувались у понятті “освітні компетенції”, в комплексі яких закладається додаткова можливість системного представлення освітніх стандартів для побудови чітких вимірників перевірки успішності їх освоєння особами, що навчаються.

Освітня компетенція – це вимога до освітньої підготовки, окреслена сукупністю взаємопов’язаних змістовних орієнтацій, знань, умінь, навиків і досвіду діяльності студента відносно реальної дійсності, проблем і перспектив у відповідній функціональній сфері, необхідних для здійснення особистісно- і соціально значимої продуктивної діяльності.

Ключові освітні компетенції конкретизуються в навчальних предметах як “здатність до діяльності” і враховуються при підготовці програм, посібників і підручників. Згідно з цим інтегративність поняття “компетенція” містить такі аспекти: готовність до цілевизначення; готовність до оцінювання; готовність до дії; готовність до рефлексії (самоаналізу).

Ключові компетенції – нова парадигма результату освіти. У документах, матеріалах ЮНЕСКО окреслено коло компетенцій, які мають розглядатися всіма як бажаний результат освіти. У доповіді міжнародній комісії з освіти для XXI ст. «Освіта: прихований скарб» Жак Делор сформулював «чотири опори», на яких базується освіта: «навчитись пізнавати, навчитись робити, навчитись жити разом, навчитись жити», й по суті визначив основні *глобальні компетентності*. Так, згідно Жаку Делору, одна з них декларує – навчитись робити, для того щоб набути не тільки професійну кваліфікацію, а й у ширшому розумінні *компетентність*, яка дає можливість упоратись з різноманітними й численними ситуаціями і працювати в групі. У понятійному полі компетентність стає ближчою до поняття «знаю, як», ніж до поняття «знаю, що» [3, с. 443].

З огляду на це, система освіти має відповідати сучасному соціальному замовленню, яке вимагає виховання самостійних, ініціативних і відповідальних членів суспільства, здатних ефективно взаємодіяти у виконанні соціально-економічних, технологічних та екологічних завдань. Виконання цих завдань потребує посилення самостійної й продуктивної діяльності студентів, розвитку їх особистісних якостей і творчих здібностей, умінь самостійно здобувати нові знання та розв’язувати проблеми, орієнтуючись у суспільному житті.

Єдиного узгодженого переліку ключових компетенцій не існує, оскільки компетенції – це насамперед замовлення суспільства (бізнесу) до підготовки його громадян (фахівців). В основному він визначається узгодженням позицій соціуму в країні або регіоні, але досягнути його не завжди вдається. На симпозіумі Ради Європи на тему «Ключові компетенції для Європи» визначений приблизно такий перелік ключових компетенцій [4, с. 136].

Вивчати: вчитися здобувати користь із досвіду, організовувати взаємозв'язок своїх знань і впорядковувати їх, організовувати свої власні прийоми навчання; самостійно займатися своїм навчанням.

Шукати: використовувати різні бази даних; опитувати оточення, консультуватися у експерта; отримувати інформацію; вміти працювати з документами і класифікувати їх.

Думати: відслідковувати взаємозв'язок минулих і сучасних подій; критично ставитися до того чи іншого аспекту розвитку суспільства; вчитися переборювати невпевненість і труднощі; висловлювати і відстоювати свою точку зору; розуміти важливість політичних і економічних умов, в яких здійснюється навчання й робота; оцінювати соціальні звички, пов'язані зі здоров'ям, споживанням, а також з навколишнім середовищем; оцінювати витвори мистецтва і літератури.

Співпрацювати: прагнути до співробітництва і вчитися працювати в групі; приймати рішення – залагоджувати розбіжності й конфлікти; вміти домовлятися; вміти розробляти і виконувати контракти.

Долучатися до справи: включатися в проект; нести відповідальність; входити в групу або колектив і вносити свій вклад; доводити солідарність; вміти організовувати свою роботу; вміти користуватися вимірними і моделюючими приладами.

Адаптуватися: використовувати нові технології інформації і комунікації; доводити гнучкість в умовах швидких змін; засвідчувати стійкість перед труднощами; вміти знаходити нові рішення.

Для набуття фахових компетентностей маркетологами на основі освітніх компетенцій розроблена методика викладання маркетингових дисциплін, що включає підготовку матеріалів, презентації і роботу в групах (табл.).

Набуття фахових компетентностей маркетологами у процесі навчання

Результати навчання		Професійні компетенції
Знаю, що	1	Володіння термінологічним апаратом з маркетингу, методологією і методикою дослідження ринків, наявними методами, закономірностями, функціями, принципами, можливостями навчання, способами передачі й засвоєння змісту навчальної дисципліни або навчального матеріалу
Знаю, як	2	Уміння наскрізного використання термінів, понять, категорій в процесі навчальної і практичної діяльності, визначати й посилатися на джерела інформації, виконувати навчальні завдання на основі отриманих знань
Знаю, чому	3	Здатність логічного обґрунтування, аргументування, спростування, наукового доведення, діалогового переконання, систематизації і класифікації фактів, явищ і процесів у сфері маркетингу
Знаю, для чого	4	Використання прийомів навчально-пізнавальних проблем, маркетингових, імовірнісних, статистичних та інших методів пізнання, сучасних засобів інформації та інформаційних технологій, пошуку, аналізу, відбору, обробки, зберігання й передачі відповідної інформації та самовизначення себе стосовно даного знання, можливості відрізнити факти від домислів.

Компетентнісний підхід дає змогу моделювати діяльність студента у сфері маркетингу для його повноцінного життя у майбутньому і результатом навчання стають компетентності, які проектуються освітньою діяльністю.

Список використаних джерел

1. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи: Бібліотека з освітньої політики / Під заг. ред. О. В. Овчарук. – К. : К.І.С., 2004. – 112 с.
2. Про освіту : Закон України від 5.09.2017 р. № 2145-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>.
3. Осваиваем социальные компетентности / под. ред. И. А. Зимней. – М. : МПСИ ; Воронеж : МОДЭК, 2011. – 592 с.
4. Краевский В. В. Основы обучения, Дидактика и методика / В. В. Краевский, А. В. Хуторской. – М. : Академия, 2007. – 352 с.

Сахно Владислав

студент

Тітенко Зоя

к.е.н., асистент

Національний університет біоресурсів і природокористування України
м.Київ, Україна

ІНОЗЕМНІ ІНВЕСТИЦІЇ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ

Економічний розвиток країни формується під впливом багатьох факторів. Високорозвинені держави, як правило, не відчувають проблем нестачі природних, трудових та фінансових ресурсів, маючи певну економічну стабільність. Іншим країнам, що знаходяться в гірших умовах, необхідно розкривати свій потенціал. Однак вони, не маючи достатніх власних ресурсів, залучають кошти з-за кордону. Разом з інвестиціями до країни надходять прогресивні технології, сучасна техніка, обладнання, зростає її експортний потенціал. Для України, яка вже тривалий час відчуває гостру нестачу внутрішніх фінансів для модернізації і розвитку галузей народного господарства, питання надходження зарубіжних інвестицій залишається актуальним і зараз.

Згідно з Законом України «Про режим іноземного інвестування» під іноземними інвестиціями розуміють усі «цінності, що вкладаються іноземними інвесторами в об'єкти інвестиційної діяльності відповідно до законодавства України з метою отримання прибутку чи досягнення соціального ефекту» [1].

За останні роки в світі стрімко зростають потоки прямих іноземних інвестицій. Більша частина їх припадає на розвинуті країни, а невелика решта залишається країнам, що розвиваються. Хоча різниця між цими країнами по надходженню інвестицій стабільно скорочується, але майже всі вкладення (відтік) припадають на розвинуті країни і частка їх не зменшується.

З кожним роком Україна втрачала свої позиції, в повній мірі характеризуючись як країна з перехідною економікою з усіма притаманними їй рисами. Економічна і соціальна нестабільність, як причина і наслідок тривалої кризи збільшили розрив між Україною та провідними державами світу. Доволі швидко стало зрозуміло, що подолати ці проблеми самостійно за допомогою власних ресурсів Україна не зможе. Постало питання про залучення додаткових коштів ззовні – іноземних інвестицій. Через сукупність багатьох негативних факторів іноземні інвестори не поспішали вкладати кошти в економіку країни.

В перші роки незалежності ситуація з інвестиційними надходженнями навіть погіршувалась. Тенденцію до зменшення обсягу інвестицій в Україні було подолано в 1998 р. внаслідок проведення ряду реформ [2].

Дослідженнями встановлено, що особливі зрушення у темпах приросту іноземних інвестицій відбулися з 2005 по 2009 рік, коли загальна їх сума зросла в 4 рази (табл. 1).